

Досието лежеше в края на бюрото. Стандартна синя папка с надпис отстрани, а до него имаше диск с видеоклипове за служебно ползване. Генерал Фрейкс го беше прочел два пъти открай докрай, а после бе прегледал и клиповете. Грозна картина! Много кръв и много смърт. Секретна информация, която не би трябвало да излиза от хранилището на службата. Правилата категорично забраняваха да става известна на други хора, освен на служителите от съответното звено, но въпреки това му я бяха донесли. С препоръки като неговите можеше да нарушава правилата, както си иска. Фактът, че работеше за хора, които стоят над законите, понякога носеше рискове, но по-често имаше своите добри страни.

- Значи това е убиецът, който ще ползваме? – попита Фрейкс и побутна синята папка към центъра на бюрото.

- Предпочитаме да го наричаме оперативен агент, господин генерал. По - благозвучно е.

* * *

Нощем само двама души охраняваха института. Две кабинки. Едната до основния, а другата до задния вход на сградата. През деня се увеличаваха до четирима, за да се справят с потока от хора, но вечер на пост оставаха само двама. Пенсионери от полицията, които заработваха допълнително като служители в малка охранителна фирма. Единият скучаеше в стаята до главния вход, а другият гледаше мач в кабината до задната врата, от където сутрин минаваше нискоквалифицираният персонал.

Телевизорът стоеше на боядисана в черно метална лавица високо над бюрото, а осемте охранителни монитора се намираха вляво, до касата за служебно оръжие. Мъжът зяпаше в екрана на телевизора, дъвчеше домашен сандвич, обвит в амбалажна хартия и не обръщаше внимание на мониторите. Иначе щеше да забележи тримата маскирани и облечени в черно мъже, които с автомати в ръце бяха преполовили тичайки охранявания периметър. Но точно в този момент футболистите от Чикагските мечки нападаха и само това имаше значение. Сутринта, преди да напазарува по списъка, който жена му бе оставила на масата в кухнята, беше заложил двадесет долара за победа на Мечките и вече предчувстваше печалбата. Най-добрият хазартен залог, който бе правил през годината. Пари за фонда “И аз съм човек”, за които жена му никога нямаше да научи. Тази вечер Мечките правеха голям мач, може би най-силния за сезона. Пазачът дъвчеше изсъхналата си вечеря, взираше се в екрана и потръпваше от нетърпение мачът да приключи, за да полее печалбата си със скритата в дъното на чантата му кутия бира.

Маскираните разчитаха тъкмо на това. Предварителните доклади от наблюдението сочеха, че охранителят е запален комарджия и фен на футбола, а по време на смяната му щеше да има мач. Нямаше да пропусне възможността да го гледа.

Мъжете притичаха през по-голямата част от двора, после залегнаха и пропълзяха последните тридесет метра, умишлено обезлесени, за да улеснят работата на пазачите. Стигнаха на десетина крачки от

охранителната кабина и се спотаиха легнали на тревата. Човекът пред телевизора не ги забеляза. Водачът в движение преметна автомата на рамо и извади от сака на гърдите си пистолет със заглушител. Прецени разстоянието до жертвата и вдигна предупредително ръка към останалите, които застинаха в очакване. Бяха готови да помогнат, ако се наложи. Мъжът в черно се изправи. Сянката му се отрази върху матовото стъкло зад телевизора и докато пазачът се обръщаше към него, зяпнал от изненада, го простреля в челото. Кръв и мозък посипаха мониторите и стената зад тях, а тялото на мъртвеца бавно се свлече на пода и застана неподвижно до стола. Водачът остана на място още няколко секунди, послуша се и като не чу нищо подозрително, продължи напред, а приятелите му го последваха в абсолютна координация помежду си. Първата част от плана беше минала като по ноти. Можеха да преминат към втората фаза.

Разбиха стъклото на кабината и влязоха вътре. От строителните планове на сградата знаеха, че алармата не пази помещенията на охраната. Икономията на средства винаги е била враг на сигурността. Единият от маскираните седна зад компютъра и влезе в системата на института. Притежаваше всички необходими пароли. Бяха ги получили от поръчителя на операцията. Не знаеше откъде и как клиентът се е добрал до тях, защото по принцип паролите ги знаеха само ограничен брой ръководни кадри в института, но и не го интересуваше. Той само трябваше да ги приложи. Имаше перфектна компютърна грамотност. Първо бе преминал през сериозно обучение във

военното разузнаване, после изкара три дълги семестъра в университета, а накрая двама хакери се погрижиха да допълнят квалификацията му с няколко месеца активни практически занимания. Дължаха му услуга – ако не ги беше покрил пред ченгетата, щяха още да гният в пандиза, а там младите момченца с бяла кожа и стегнати дупета винаги са на мода.

Докато работеше, другите двама от екипа се погрижиха да отцепят възможните изходи. Не очакваха неприятности, не и на този етап от операцията, но точно практиката винаги да се подсигуряват срещу случайности ги правеше толкова успешни и ефективни.

– Готово – надигна се компютърният спец. – Пуснах вирус в системата. Имаме половин час да си свършим работата, после трябва да бягаме. През това време камерите при вътрешните постове ще бъдат блокирани.

– Няма ли да се усетят?

– Не, нали вчера ти обясних как работи системата. При тях образите на мониторите няма да се променят. Ще продължават да показват празни коридори и зали. Просто камерите няма да ни забелязват, това е. Лесна работа.

– Е, скоро ще разберам дали си се справил. Мразя новите технологии – мрачно изръмжа водачът зад черната маска. После, за да разсее напрежението, което витаеше във въздуха, се пошегува. – Господа, хайде по конете и да тръгваме, че времето тече!

Затичаха се. По твърдия под стъпките им почти не се чуваха. Шмугнаха се тихи и безплътни като призраци през едно дълго и тъмно фоайе, минаха бързо през

аварийния изход и бегом се насочиха към мазето, към втория пояс за сигурност. Там някъде се намираше целта им. Пазачите на двата входа не подозираха, че един етаж под тях има втори охранителен център. Идеята бе да се създаде дублиращ защитен периметър, скрит и много ефективен, който да функционира по съвсем различни правила. За разлика от пазачите горе, тримата мъже във втория център нямаше да уведомят полицията при пробив или проникване на нежелани лица в сградите. Задължени бяха да се обадят на телефонния номер за спешни повиквания и да чакат. Не знаеха нито кой е отсреща, нито къде се намира, но такъв беше протоколът за действие при извънредни ситуации. Като служители на института, бяха задължени да го спазват от първата до последната буква. Преди много години група мъже бяха проникнали в секретния отдел на института. Тогава, както е по протокол, се обади на спешния телефона и включиха безшумната аларма. Няколко минути по късно в сградата прозвучаха откоси от автоматично оръжие, а след четвърт час десетина мъже, маскирани и въоръжени, отнесоха пет трупа. Никой никъде не спомена за инцидента, обаче в края на месеца пазачите получиха тлъсти премии и предупреждение да забравят за случилото се. Така и сториха.

Тримата наемници бързо стигнаха до офиса. Знаеха пътя наизуст. Бяха го проучвали и тренирали десетки пъти. Имаха собствен полигон, оборудван с необходимото. Там преди всяка акция пресъздаваха в подробности поредното място за действие, за да няма неприятни изненади. Перфектната предварителна

подготовка всеки път им беше носила успех, а от там и заслужената слава, на която се радваха. Нямаха нито една провалена акция. Повече пот в тренировките водеше до по-малко кръв в боя и до по-сериозни суми в банковите им сметки. Златно правило!

Спряха за секунда пред входната врата на центъра за сигурност, колкото да нормализират дишането си, подготвиха оръжията, спогледаха се и нахлуха. Вътре имаше три бюра, автомат за безплатно кафе до вратата и огромна стена с монитори. Имаше и трима мъже в тъмни костюми, които останаха така изненадани от нападението, че не успяха да регират. Умряха без да осъзнаят какво се случва. По-близкият вдигна ръце и се опита да каже нещо, миг преди маскираните да открият огън, но така и не се разбра какво.

Наемниците изчакаха телата на тримата охранители да се свлекат на пода, презаредиха автоматите и едва тогава водачът на екипа се насочи към шкафа под стената с монитори. Сейфът вътре беше оборудван с електронна ключалка последно поколение и цял куп допълнителни защиты. Мъжът се усмихна и въведе кода. Поръчителят на акцията се бе погрижил за всичко. Умен човек. Предвидлив. Металният шкаф се отвори. Мъжът извади двете папки и поставената в гумирана кутия флашка, прибра ги в малката раница на гърдите си и се обърна към двамата си партньори. Бяха готови. Още една успешна операция в биографията им и още една солидна сума по банковите им сметки. Така се работи!

* * *

Председателят огледа мъжете в залата и неволно почувства прилив на гордост. Тези хора представляваха една сериозна част от елита на нацията. Гордостта на Америка. Двадесет от най-влиятелните мъже в страната, обединени в една неформална организация. Тук, на тази маса, седяха хора, които притежаваха много милиарди долари. Имаха контрола върху няколко медийни групи, едно филмово студио, безброй концесии в Африка и Източна Европа, няколко банкови групи и застрахователни гиганта, туроператори и дори малка самолетна компания. Страхотна сила! И той бе избран да ги ръководи. Не да им дава заповеди – никой от тях не би приел заповед, а да ги ръководи. Да следи за реда по време на заседанията и да подготвя дневния ред на редките им събирания. Не бе никак лошо постижение за едно момче, започнало преди 65 години с 30 долара в джоба и два чифта опърпани джинси, но и със сърце пълно с амбиция в гърдите. Американската мечта в най-чиста форма. Сега това момче, понатрупало годинки, килограми и два милиарда лични средства, бе избрано да ръководи кръга Персей.

Малцина знаеха истината, че не политиците, а хора като тях управляваха света. Съществуваша две дузини тайни и могъщи общества, сред който Персей беше най-старата подобна структура в Америка. И той, като останалите, се бореше за икономическа мощ и влияние, за правото да се разпорежда с богатствата

на хората. Ползваше спечеленото, за да си купува политици и държавници, а в последствие с тяхна помощ заграбваше още повече пари и власт по всички кътчета на земята. Затворен кръг, перфектната система. Провалът на социалистическия лагер и последвалите процеси на глобализация ги бяха направили могъщи. Преди падането на Желязната завеса бяха само богати, но след това дойде тяхното време. Корупцията и безумната разпродажба на ресурси и концесии в източните държави се бяха превърнали в източник на сегашната им мощ. Вече не следваха, а определяха правилата. Невидимата ръка на тяхната сила създаваше икономически кризи, довеждаше до просешка тояга милиони обикновени хора, определяше политиката на десетки правителства, а когато те отказваха да следват инструкциите, просто ги сваляше от власт.

Кръгът Персей съществуваше от стотици години. Бяха го създали техните предшественици, за да защитят интересите си. Да се опълчат на плахите опити на тогавашните правителства да въведат един по-справедлив икономически ред. И бяха успели. Днес никой не помнеше имената на техните врагове, независимо дали бяха прокурори, президенти или мафиози. Персей успя категорично да се наложили в свят, изтъкан от жестокост и подлост. Свят, в който не винаги оцеляваше по-силният, нито пък по-умният, а по-приспособимият.

Горе-долу по същото време се бяха организирали и останалите техни съперници, другите кръгове от бизнесмени и политици. В продължение на векове те се бяха конкурирали и воювали по между си, но с

течение на годините и едните, и другите бяха осъзнали, че от сблъсъците не печели никой. Под слънцето имаше място за всички, светът е голям. Поне докато не успееш да го завладеят до последния квадратен метър, до последния природен ресурс. После войната отново щеше да започне. Сега обаче цареше мир. Така повеляваха законите в техния свят. Рано или късно пак щяха да се сблъскат, ала това предстоеше в бъдеще. Сега те просто се надпреварваха да заграбват все нови и нови активи, за да бъдат готови за времето на последната война.

– Братя, тук сме по повод вчерашния неприятен инцидент – започна председателят. – Както знаете, беше нападат контролираният от нас „Институт за социологическо въздействие и масови обществени прояви“. Загубихме четирима служители. Станалото повдига редица въпроси относно сигурността на контролираните от нас системи, но аз предлагам да обсъдим тази тема на някое от следващите заседание, когато от отдела за вътрешен одит ще ни предоставят доклад по този въпрос. Съгласни ли сте?

Един по един всички кимнаха. Работеха заедно толкова отдавна, че се разбираха почти без думи.

– Сега на въпроса, заради който си позволих да поискам извънредно заседание на кръга. От института миналата вечер бяха откраднати две папки с документи и електронна флашка с чувствителна за нас информация. Предполагам сте прочели докладите за инцидента, изпратих ви резюме с поканата за събранието.

- Аз го прегледах – обади се един от мъжете,
 - но не разбрах колко чувствителна е изчезналата информация?
- Доста чувствителна, бих казал дори, че е компрометираща. На флашката имаше достатъчно информация, за да стане съществуването на нашето общество публично достояние, при това в не добра светлина. Съвсем преки доказателства за нас и за тази част от дейността ни, която не държим да излагаме на показ. Структура на организацията ни, списъци с верни хора и служители, включително и нашите имена. Подробности за операцията по компрометиране на двамата висши чиновници от Министерството на здравеопазването, които ни създаваха спънки. Има пълен отчет за една операция по неутрализиране на опозиционен политик в Централна Европа, както и местоположението на трупа му. Транзакции за финансиране на две близки до нас терористични групи в Арабския полуостров и една престъпна групировка в Източна Европа. Посочени са банкови сметки, имената на свързани с нас политици и цял куп друга първокласна информация. Изтичането на подобни данни може сериозно да ни навреди, особено в този момент, когато и без това не сме в цветущи отношения с настоящата президентска администрация. Меко

казано! Ако подобна компрометираща информация види бял свят, то държавата задължително ще започне разследване, при което данните от папките и флашката, макар и трудно, но ще се потвърдят. А това, без съмнение, ще ни подложи на сериозен удар.

Брожението около масата се засили. Председателят изчака десетина секунди да настъпи тишина и продължи:

- За щастие във флашката имаше имплантирана уникална защитна система, патент на едно от дъщерните ни дружества. Сложихме я преди месец по препоръка на консултантите по сигурността. Тя в реално време показва на сателитите къде се намира флашката с точност до 30 сантиметра. Два часа и четиридесет минути след кражбата си я върнахме. Екипите ни откриха откъде идва сигналът и по моя заповед атакуваха мястото. Преките изпълнители на операцията срещу нас са били трима наемници от малка специализирана фирма за високо рискови поръчки. Професионалисти от най-висш клас, бивши служители на специалните части. Намерихме ги в офиса им, още не бяха успели да предадат откраднатите документи, така че си ги прибрахме. Разпитахме ги и като получихме каквото ни трябваше, тръгнахме по мрежата от

посредници. За по-малко от ден нашите хора стигнаха до поръчителя на атаката. И това се оказа за мен най-голямата изненада. Операцията е била поръчана и платена от Михаил Романов.

Тишината в залата беше повече от показателна. Всички знаеха кой е Романов. Олигарх с огромно влияние в страните от Източна Европа. Зад гърба му, макар и непряко, стоеше Кремъл. А това вече създаваше огромен проблем. Никой не искаше да се кара с руснаците.

- Сигурна ли е информацията за Михаил Романов? Познавам го лично - обади се секретарят на Кръга, шейсетгодишен мъж от Алабама с побелели коси и квадратна брадичка. – Романов не би ни нападнал.
- Както знаете, нашите хора са доста убедителни, когато трябва да принудят някой да проговори – кимна Председателят. – За мен няма съмнение, че следите водят натам, сега събираме категорични доказателства. Но пътят на парите е достатъчно красноречив. На наемниците е платено чрез поредица от взаимно свързани офшорни фирми, които се контролират от Романов или негови дъщерни компании.

Лек шепот се понесе в стаята. По-категорично потвърждение, макар и неофициално, нямаше как да получат. Един от мъжете се обади:

– Това е странно. Защо му е на Романов да ни напада? Никога не е заставал на пътя ни, нито ние на неговия.

Нямаме общ бизнес, нито сметки за уреждане, нямаме общи взаимодействия, които да ни скарат. Няма логика да влиза в конфликт с нас, не смятате ли?

- Така е, на пръв поглед няма логика – съгласи се Председателят, – но ситуацията като цяло е малко сложна. От една страна с почти пълна сигурност можем да твърдим, че Романов или поне негови хора, са организирали атаката срещу института, от друга страна обаче не знаем какви са мотивите за нея. Можем само да предполагаме. В папките пред вас има предварителен доклад, изготвен от аналитичния ни отдел. Вероятно не сте имали време да се запознаете. Ще си позволя да направя резюме, а после ще имате възможност да го разгледате в подробности. Приемате ли този вариант на работа? Знам, че е необичаен, ала ситуацията изисква известна експедитивност от наша страна.

Един по един мъжете в залата поклатиха глави в знак на съгласие, а няколко отвориха докладите, за да се опитат да обхванат фактите и да ги сравнят с направените изводи. Председателят намести очилата си и продължи:

- Не е тайна, че аналитиците ни отдавна следят Романов. И не само него, разбира се. Както знаете, ние следваме златното правилото да имаме на разположение актуална информация за всеки, който е

международен икономически фактор или представлява някой от по-значителните политически кръгове както в Европа, така и в Америка. В случая притежаваме обширна и доста пълна база данни за Романов. Ще я намерите разпечатана в папките. Бизнесът му е обширен, от собствена телевизия и мини за добив на въглища, до заводи за алкохол и цигари в Източна Европа. По-интересното за нас обаче е, че той дълги години представляваше интересите на Кремъл в Европа. Беше част от привилегированата група бизнесмени, получили неофициалната преференция да се ползват от държавна защита и подкрепа, срещу задължението да работят за родината си. Визирам тяхната дейност както в държавите от ЕС, така и в тези извън съюза. Особено в последните, където са заложили огромни интереси и се води необявена война за влияние. Говорим за лобиране в полза на Русия, когато това не е можело да стане от официални представители на държавата. Става дума за финансиране на политически партии и отделни медии, за сериозна финансова подкрепа към определен кръг неправителствени организации и групи за натиск. Все неща, които не са съвсем законни, но са в рамките на стандартната практика за въздействие. Предполагам сте

наясно с технологията. Самите ние го правим непрекъснато. Защистваме определени интереси на американската администрация, а тя от своя страна защитава нас и нашите интереси, когато е необходимо. Ситуацията с руснака е аналогична.

Председателят отпи малко от минералната вода на бюрото и продължи:

- Преди около година обаче нещата рязко се променят. Случва се нещо и Романов е изваден от кръга на привилегированите олигарси. Държавата му отнема няколко ключови лиценза и прекратява заради екологични нарушения две негови концесии за добив на въглища, а той се мести да живее в Лондон, където притежава половин дузина престижни имоти. Под дискретния натиск на руската администрация част от бизнеса му преминава в чужди ръце. Все пак той успява да запази контрол над една не малка част от активите си. В тази връзка има две версии. Може просто да се е оказал корав камък и да се е опънал на бившите си партньори, но това е по-малко вероятно. По-скоро е успял да се споразумее с бившите си приятели, които са му оставили част от бизнеса срещу ангажимент за мълчание, както и от благодарност за предишните услуги в полза на държавата. Знаете, че така се

прави навсякъде по света. Стандартна процедура. И от тук започва онази част от историята, която ни касае. Преди около седем месеца Романов е засечен в Мексико, в компанията на господин Диего Мартинес, шефът на кръга Феникс. Наши основни неприятели в онази част от континента, както ви е известно. Били са заедно около десетина дни в частна вила в Акапулко, като нашите момчета не са успели да се сдобият с повече информация. После следите му се губят за няколко седмици. Преди пет месеца фирма на Романов изненадващо спечели правото да продава американско оръжие в Африка. Тогава не обърнахме внимание на този факт, защото Романов не ни беше заставал на пътя и решихме, че става дума за политическа игра между САЩ и Русия. Сега обаче, след нападението, направихме бързо проучване и се оказа, че това е станало възможно с решаващата помощ от страна на кръга Феникс. Мексиканците са задвижили връзките си със сегашната администрация във Вашингтон. Тоест, малко след като руснаците отрязват квитанциите на Романов, той си намира нов покровител, който го урежда с лиценз за търговия с американско оръжие. И този покровител е един от нашите най-сериозните и враждебни конкуренти.